

ДОКУМЕНТИ

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 11 серпня 2021 року «Про Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року»Відповідно до статті 107 Конституції України **ПОСТАНОВЛЯЮ:**

1. Увести в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 11 серпня 2021 року «Про Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року» (додається).
2. Затвердити Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року (додається).
3. Контроль за виконанням рішення Ради національної безпеки і оборони України, введеного в дію цим Указом, покласти на Секретаря Ради національної безпеки і оборони України.
4. Цей Указ набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
11 серпня 2021 року
№347/2021

Введено в дію
Указом Президента України
від 11 серпня 2021 року № 347/2021

**РІШЕННЯ
Ради національної безпеки і оборони України****Про Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року**Відповідно до частини п'ятої статті 3 Закону України «Про національну безпеку України» Рада національної безпеки і оборони України, розглянувши проект Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року, внесений Кабінетом Міністрів України, **вирішила:**

1. Схвалити проект Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року (додається).
2. Запропонувати Президенту України затвердити Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року.
3. Кабінету Міністрів України, Національному банку України, Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольному комітету України (відповідно до компетенції) забезпечити виконання Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року.
4. Кабінету Міністрів України забезпечити проведення постійного моніторингу економічної стійкості та координацію підготовки щорічного звіту про виконання Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року.
5. Національному інституту стратегічних досліджень, Національній академії наук України забезпечити наукове супроводження реалізації Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року.

Секретар Ради національної безпеки і оборони України О. ДАНИЛОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО
Указом Президента України
від 11 серпня 2021 року № 347/2021

**СТРАТЕГІЯ
економічної безпеки України на період до 2025 року****Розділ 1. Загальні положення**

1. Стратегія економічної безпеки України визначає шляхи досягнення цілей і реалізації пріоритетів національних інтересів у сфері забезпечення економічної безпеки.

Національним інтересам України відповідає сталий розвиток національної економіки, інтеграція України в європейський економічний простір, розвиток рівноправного взаємовигідного економічного співробітництва з іншими державами.

2. Забезпечення національних економічних інтересів вимагає формування і реалізації стратегічного курсу у сфері забезпечення економічної безпеки, спрямованого як на стає нарощення конкурентоспроможності економіки України, так і на поступове зміцнення економічної стійкості та відповідно невразливості національної економіки до зовнішніх і внутрішніх загроз. Отже, стратегічний курс у сфері забезпечення економічної безпеки має два взаємопов'язаних напрями — напрям розвитку та безпеки.

Важливе місце в безпековому напрямі займають виклики, пов'язані із збройною агресією Російської Федерації та тимчасовою окупацією частини території України. Руйнування економіки України є свідомою і цілеспрямованою дією Російської Федерації та одним з методів гібридної війни, оскільки зруйнована економіка продукує незадоволеність владою, трудову міграцію, соціальну напругу в суспільстві та підриває довіру до влади. При цьому широко використовуються економічні інструменти впливу, до яких, зокрема, відносяться санкції щодо українських товарів і послуг та використання впливу на інші держави з метою прийняття рішень, що суперечать основним національним економічним інтересам України.

3. Метою цієї Стратегії є визначення стратегічного курсу у сфері забезпечення економічної безпеки, спрямованого на реалізацію Стратегії національної безпеки України «Безпека людини — безпека країни», затвердженої Указом Президента України від 14 вересня 2020 року № 392.

4. Правовою основою Стратегії є Конституція України, закони України, міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та Стратегія національної безпеки України «Безпека людини — безпека країни», затвердженої Указом Президента України від 14 вересня 2020 року № 392.

Розділ 2. Оцінка стану економічної безпеки: виклики та загрози

5. Стан розвитку економіки України протягом останніх 10 років не давав змоги забезпечувати національні економічні інтереси. Протягом 2010 — 2019 років стан економічної безпеки оцінювався як незадовільний із погіршенням показників практично за всіма складовими до небезпечного рівня у 2012 році та 2014 — 2015 роках. За розрахунками Міністерства економіки України, здійсненими відповідно до Методичних рекомендацій щодо розрахунку рівня економічної безпеки України, затверджених наказом Міністерства економічного розвитку і торгівлі України від 29 жовтня 2013 року № 1277, середнє значення рівня економічної безпеки за цей період становило 40 відсотків — зона рівня незадовільного стану (за результатами перерахунку рівня економічної безпеки України за основними складовими економічного характеру). У 2019 році рівень економічної безпеки України становив 43 відсотки, а за підсумками першого півріччя 2020 року — 41 відсоток.

6. Загалом показники всіх основних складових економічної безпеки залишаються низькими, що зберігає високими ризики прояву масштабних дестабілізаційних явищ у розвитку економіки в довгостроковій перспективі.

Фінансова безпека: стан, виклики та загрози

7. Протягом останніх 10 років стан фінансової безпеки (при середньому значенні оцінки стану фінансової безпеки за цей період на рівні 42 відсотків від оптимального значення) оцінювався як незадовільний, причиною чого стали постійний дефіцит державного бюджету та пов'язане з цим значне боргове навантаження, недостатній розвиток довгострокового інвестиційного кредитування економіки та фондового ринку. Внаслідок наявності структурних проблем фінансова система України виявилася неспроможною належним чином витримати виклики збройної агресії Російської Федерації та тимчасової окупації частини території України і на декілька років опинилася в кризовому стані.

За підсумком 2019 року рівень фінансової безпеки зменшився на 4 відсоткових пункти (порівняно з 2018 роком) до 42 відсотків та на 3 відсоткових пункти до 38 відсотків за підсумками першого півріччя 2020 року порівняно з рівнем у першому півріччі 2019 року. Проте результати, наведені у звіті про фінансову стабільність, підготовленому Національним банком України, засвідчили, що рівень фінансової безпеки був достатнім для забезпечення виконання фінансовим сектором його функцій належним чином та успішного проходження кризи, викликані пандемією гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2 (далі — COVID-19).

8. Основними викликами та загрозами у сфері фінансової безпеки є:

- низький рівень бюджетної дисципліни, низька інституційна спроможність розпорядників бюджетних коштів розробляти плани діяльності більш як на один рік, обмежені зв'язки між бюджетним плануванням та пріоритетними напрямками розвитку держави; значний обсяг дефіциту державного бюджету, що перевищує визначені бюджетним кодексом України 3 відсотки прогнозного номінального обсягу валового внутрішнього продукту України на відповідний рік, що за фактичної відсутності неборгових джерел його фінансування спричиняє зростання державного боргу та відповідного навантаження на державний бюджет;
- недостатній рівень фінансової інклюзії;
- невирішені питання щодо активів та фінансових зобов'язань на тимчасово окупованих територіях України;
- високий рівень тінізації економіки;
- втрати доходів бюджету внаслідок поширених явищ «сірого» імпорту та контрабанди, схем ухилення від оподаткування, розмивання бази оподаткування шляхом використання «низькоподаткових» юрисдикцій;
- непоследовність правового регулювання відносин у податковій сфері;
- недостатній розвиток довгострокового кредитування;
- значна частка непрацюючих кредитів у кредитному портфелі банків, у тому числі державного сектору;
- функціонування системи пенсійного забезпечення в умовах високого демографічного навантаження;
- низький рівень ліквідності фондового ринку, захисту прав інвесторів поряд із недостатньою спроможністю регулятора протидіяти зловживанням на ринку;
- поширення явища легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом.

Виробнича безпека: стан, виклики та загрози

9. Середнє значення оцінки стану виробничої безпеки за період 2010 — 2019 років становило 53 відсотки (від оптимального значення), що також засвідчує його незадовільний рівень для забезпечення основних національних економічних інтересів України у виробничій сфері. Тенденції зміни стану виробничої безпеки формувалися в умовах скорочення попиту на вітчизняну продукцію, зростання витрат на імпорту сировини та матеріалів в умовах високої енерго- та матеріалоємності виробництва, низького рівня технологічності. Внаслідок збройної агресії Російської Федерації та тимчасової окупації частини території України економіка втратила значну частку потенціалу з виробництва товарів і надання послуг, зокрема основні фонди промислових підприємств, доступ до стратегічних корисних копалин та людський капітал.

Чергове зниження рівня виробничої безпеки України у 2019 році та першому півріччі 2020 року (на 2 відсоткових пункти до 56 відсотків та на 3 відсоткових пункти до 51 відсотка відповідно) формувалося на тлі несприятливої цінової кон'юнктури на світовому ринку, зокрема на ринку чорних металів, та ревальюації гривні до долара США у 2019 році порівняно з 2018 роком на 5 відсотків у середньому за рік (у розрахунку грудень 2019 року до грудня 2018 року середньомісячний курс гривні укріпився на 15 відсотків), застосування іншими країнами протекційних заходів щодо своїх виробників, додаткових санкцій з боку Російської Федерації і як наслідок падіння обсягів промислового виробництва та погіршення показників рентабельності операційної діяльності промислових підприємств. Негативного впливу виробнича сфера зазнала також від карантинних заходів, запроваджених як в Україні, так і в усьому світі внаслідок поширення COVID-19.

10. Основними викликами та загрозами у сфері виробничої безпеки є:

- деіндустріалізація економіки;
- втрати частини промислового потенціалу внаслідок збройної агресії Російської Федерації та тимчасової окупації частини території України;
- низький рівень ресурсоефективності економіки та значний рівень ресурсомності виробництва;
- невідповідність структури національної економіки сучасному технологічному розвитку, недостатня залученість України до глобальних виробничих ланцюгів;
- низький рівень запровадження новітніх технологій виробництва;
- незадовільний технічний стан та рівень захисту об'єктів критичної інфраструктури, недостатність інвестицій в її оновлення та розвиток, потенційна загроза несанкціонованим втручанням фізичного і кіберхарактеру в її функціонування;
- законодавча неврегульованість та відсутність органу, відповідального за координацію діяльності у сфері захисту критичної інфраструктури;
- висока зношеність основних засобів в основних видах економічної діяльності;
- наявність частки іноземного капіталу у стратегічних галузях економіки;
- надмірне проникнення імпорту на внутрішній ринок і витіснення з нього українських виробників;

втрату потенціалу та невирішеність проблеми імпортозаміщення у високотехнологічних виробництвах, насамперед у космічному та авіаційному виробництві;

недостатній рівень ефективної конкуренції на певних потенційно конкурентних товарних ринках, недостатня ефективність державного регулювання у сфері природних монополій;

погіршення екологічної ситуації та зміна клімату, наслідки яких можуть найближчим часом спричинити економічний спад в аграрному секторі та пов'язаних з ним видах переробної промисловості;

неефективне управління відходами, їх переробленням та утилізацією, повільне впровадження маловідходних технологій;

відсутність виробництва повного циклу критично важливої для забезпечення життєдіяльності людини продукції в умовах прояву новітніх тенденцій поширення пандемії, санкційних політик та інших ізоляційних процесів у світі.

11. Стан зовнішньоекономічної безпеки протягом 2010 — 2019 років оцінювався як небезпечний (при середньому значенні оцінки стану зовнішньоекономічної безпеки за цей період на рівні 34 відсотків від оптимального значення). Попри відносне поліпшення окремих показників зовнішньоекономічної безпеки у 2019 році (на 5 відсоткових пунктів до 41 відсотка від оптимального значення) та першій половині 2020 року (на 5 відсоткових пунктів до 43 відсотків) низька конкурентоспроможність вітчизняного виробництва, значна частка сировини в структурі експорту товарів і попередня зосередженість на ринках пострадянських країн зумовлювали розбалансування зовнішньоекономічної діяльності в нестабільних умовах розвитку світової економіки, гібридної війни Російської Федерації проти України.

12. Основними викликами та загрозами у сфері зовнішньоекономічної безпеки є:

- недостатні темпи диверсифікації торговельних потоків України для забезпечення її міцних конкурентних позицій на світовому ринку;
- суттєвий рівень частки торгівлі з Російською Федерацією в загальних обсягах торгівлі, а також використання цією державою економічних інструментів впливу з метою прийняття рішень, що суперечать основним національним економічним інтересам України;
- дисфункціональна структура торговельних потоків із переважанням в експорті сировини, а в імпорті — високотехнологічної продукції;
- високий рівень імпортозалежності економіки;
- збільшення кількості протекційних заходів, які застосовують іноземні держави, зокрема, щодо українських товарів (високий рівень ставок митних тарифів, інших митних зборів, платежів, а також використання нетарифних бар'єрів — сертифікація, дозволи, ліцензії тощо);
- нерозвиненість зовнішньоторгівельної інфраструктури, недостатній рівень інституційної спроможності для представлення торговельних інтересів України у рамках діяльності міжнародних торговельних організацій, зокрема Світової організації торгівлі (далі — СОТ);
- існуючий стан доступу товарів та послуг на ринок ЄС, що вимагає якнайшвидшого перегляду положень Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами — членами, з іншої сторони (далі — Угода про асоціацію між Україною та ЄС);
- ризик обмеження експорту в разі введення нових вуглецевих податків для українських товарів.

Інвестиційно-інноваційна безпека: стан, виклики та загрози

13. Стан інвестиційно-інноваційної безпеки за період 2010 — 2019 років (із середнім значенням оцінок стану безпеки за цей період на рівні 32 відсотків від оптимального значення) також характеризувався як небезпечний.

За підсумком 2019 року якісних змін у стані інвестиційно-інноваційної безпеки не відбулося. Рівень інвестиційно-інноваційної безпеки (31 відсоток у 2019 році та 29 відсотків за підсумком першого півріччя 2020 року) свідчить про неможливість забезпечити сталі економічне зростання в умовах поточної недостатності та ресурсної орієнтованості інвестицій.

14. Основними викликами та загрозами у сфері інвестиційно-інноваційної безпеки є:

- відсутність сприятливих умов для залучення інвестицій та реінвестування, а також недостатнє інституційне забезпечення цих процесів;
- відсутність механізму оцінки (скринінгу) прямих іноземних інвестицій, які залучаються в об'єкти, що мають стратегічне значення для національної безпеки України;
- недостатність регіональної і цілеспрямованої іміджевої інвестиційної політики, відсутність науково обґрунтованого моніторингу інвестиційного потенціалу України та її регіонів;
- слабо розвинена інноваційна інфраструктура в цілому, і зокрема для ведення бізнесу та впровадження інновацій суб'єктами малого і середнього підприємництва;
- відсутність сприятливих умов для створення та розвитку технологічних компаній та інноваційних підприємств, стартапів;
- незадовільний стан об'єктів дослідницької інфраструктури;
- недостатній обсяг фінансування наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності;
- недостатній для забезпечення інтенсивного розвитку економіки у довгостроковому періоді обсяг фінансування основного капіталу;
- відсутність дієвих економічних стимулів, сприятливих умов для інноваційного оновлення виробництва, низький попит на інноваційну продукцію на внутрішньому ринку;
- недостатній рівень захисту прав інтелектуальної власності;
- протиправні спрямування до вітчизняних технологічних розробок та інновацій з боку іноземних суб'єктів і ризиків їх несанкціонованого витоку за кордон;
- низький захист прав власності;
- корупція.

Макроекономічна безпека: стан, виклики та загрози

15. Стан макроекономічної безпеки протягом 2010 — 2019 років (при середньому значенні оцінки стану макроекономічної безпеки за цей період на рівні 38 відсотків від оптимального значення) так само характеризувався як небезпечний. Сформовані у попередні періоди макроекономічні диспропорції, зокрема, на ринку праці, у структурі виробництва, продовжують стримувати економічний розвиток країни (як кількісний, так і якісний).

Рівень макроекономічної безпеки за підсумками 2019 року збільшився на 6 відсоткових пунктів до 45 відсотків від оптимального значення завдяки реалізації політики, спрямованої на підвищення рівня доходів населення, та реалізації Національним банком України політики інфляційного таргетування. Проте за підсумками першого півріччя 2020 року рівень макроекономічної безпеки зменшився на 6 відсоткових пунктів до 39 відсотків порівняно з відповідним періодом у 2019 році, що свідчить про збереження значних ризиків дестабілізації макросередовища.

16. Основними викликами та загрозами у сфері макроекономічної безпеки є:

- уповільнення розвитку світової економіки в умовах пандемії COVID-19 та пов'язане з цим зниження світових цін на основні товарні групи вітчизняного експорту;
- зниження економічної активності в державі та погіршення настроїв економічних агентів в умовах пандемії COVID-19;
- збереження ризиків посилення інфляційних та курсових коливань в умовах існування монополічних ринків та недостатнього розвитку конкуренції, а також постійної дефіцитності поточного рахунку платіжного балансу та певної невизначеності екзогенних чинників внаслідок пандемії COVID-19;
- низький рівень благополуччя населення, який призводить до зростання внутрішнього споживання та заощадження, зростання бідності, зокрема і серед працюючих;
- значні нерівномірності розподілу доходів населення в регіональному розрізі, що провокують надмірну внутрішню трудову міграцію;
- інтенсивні процеси трудової міграції, які зумовлюють відтік кваліфікованих кадрів;
- високий рівень безробіття (порівняно з іншими європейськими країнами) в умовах наявних диспропорцій між попитом та пропозицією робочої сили на ринку, а також високої конкуренції на ринку робочої сили в галузях з високою оплатою праці;
- високий рівень неформальної зайнятості (порівняно з нижчою, ніж в інших європейських країнах, заробітною платою), що у подальшому утримує на високому рівні потоки трудової міграції;
- низькі темпи зростання продуктивності праці.

17. Отже, небезпечний та незадовільний рівень основних складових економічної безпеки, що спостерігався протягом останнього десятиріччя, зумовлює необхідність визначення стратегічного курсу у сфері забезпечення економічної безпеки.

Розділ 3. Стратегічний курс у сфері економічної безпеки

18. Основними завданнями у сфері забезпечення економічної безпеки є:

- забезпечення стійкості від зовнішніх і внутрішніх викликів та загроз національним економічним інтересам держави та інтересам її громадян;
- збереження та розвиток економічної потужності країни з урахуванням Цілей сталого розвитку України на період до 2030 року, затверджених Указом Президента України від 30 вересня 2019 року № 722, та позицій людиноцентризму;
- гарантування національної економічної незалежності та здатності до захисту національних економічних інтересів, зокрема у високотехнологічній сфері.

19. Проактивний підхід полягає в тому, щоб дати відповідь на виклики та загрози, що на сьогодні формуються, — загальносвітовий тренд загострення боротьби за ринки, технології, кваліфікованих працівників та фінансові ресурси. Такий підхід має знизити ймовірність реалізації внутрішніх викликів, які перешкоджають виведенню української економіки з депресивного стану, унеможливлення її сталі і динамічне зростання, підвищують вразливість до загроз. Продовження збройної агресії Російської Федерації проти України, зростання викликів трансатлантичної та європейської єдності є підтвердженням такої боротьби і можуть спричинити не лише ескалацію наєвних, але і виникнення нових конфліктів. Саме тому проактивний підхід повинен будуватися на поєднанні як безпекового напрямку, так і напрямку розвитку.

20. Безпековий напрям у сфері забезпечення економічної безпеки полягає у випередженні розбалансування економіки, підвищенні її стійкості до впливу зовнішніх і внутрішніх викликів та загроз, для виконання чого запроваджується постійний моніторинг економічної стійкості. Такий моніторинг проводиться на основі визначених індикаторів стану економічної безпеки та їх критичних меж (наведені в додатку), вихід за які загрожуватиме масштабним кризовим процесів в економічній сфері.

21. Напряму розвитку у сфері забезпечення економічної безпеки полягає у підвищенні конкурентоспроможності національної економіки та досягненні визначених за основними складовими економічної безпеки цільових орієнтирів (наведені в додатку), що деталізують конкретними завданнями за основними складовими економічної безпеки.

21.1. Завдання у сфері фінансової безпеки:

- розбудова ефективної моделі боротьби зі злочинними в економічній сфері шляхом забезпечення діяльності Бюро економічної безпеки України;
- підвищення ефективності планування діяльності головних розпорядників коштів Державного бюджету України відповідно до пріоритетних напрямів розвитку держави з урахуванням бюджетних показників на середньостроковий період, підвищення бюджетної дисципліни;
- поступове скорочення дефіциту державного бюджету та зміцнення взаємодії з міжнародними фінансовими організаціями;
- імплементція мінімального стандарту Плану протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування (Плану дій ВЕПС) та впровадження ефективних податкових правил стосовно контрольованих іноземних компаній;
- стимулювання банківського сектору спрямовувати кредитні кошти, насамперед, на розвиток реального сектору економіки, малого та середнього підприємництва;
- створення умов для збільшення залучення довгострокового фондуювання і розширення довгострокового та інвестиційного кредитування;
- зменшення рівня непрацюючих кредитів та підвищення стійкості банківської системи;
- збереження інституційної незалежності Національного банку України;
- активізація розвитку національного фондового ринку для забезпечення його ефективності та конкурентності;
- убезпечення національної фінансової системи від легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансування тероризму та фінансування розповсюдження зброї масового знищення;
- мінімізація ризиків інвестора шляхом забезпечення ефективного захисту прав інвесторів на фондовому ринку;
- забезпечення зниження вартості позикових коштів для потреб держави (шляхом оптимального узгодження грошово-кредитної та боргової політики);
- подальше приведення положень Митного кодексу України у відповідність із положеннями митного законодавства ЄС на виконання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС;
- реформування українського страхового ринку шляхом широкого впровадження страхування життя, медичного та інших видів особистого страхування, законодавче посилення прав страховальників;
- забезпечення функціонування тривіальної пенсійної системи без підвищення навантаження на фонд оплати праці із збільшенням надходжень до бюджету Пенсійного фонду України;
- розвиток сфери публічних закупівель шляхом подальшого приведення системи публічних закупівель України у відповідність із стандартами ЄС, визначеними у директивах ЄС у сфері державних закупівель.

ДОКУМЕНТИ

21.2. Завдання у сфері виробничої безпеки: пріоритетний розвиток промисловості на основі розширення внутрішнього і зовнішніх ринків збуту промислової продукції, виробленої в Україні, підвищення її конкурентоспроможності; впровадження окремої системи управління та організації економічних процесів на території Донецької та Луганської областей; відновлення потенціалу високотехнологічних видів економічної діяльності у промисловості (виробництво повітряних і космічних літальних апаратів, супутнього устаткування) та послідовне його нарощування; забезпечення фінансових та інституційних умов для створення промислових екосистем, прискореного розвитку Індустрії 4.0 та її інтеграції до виробничих ланцюгів; створення у середньостроковій перспективі нових можливостей для розвитку (відновлення) власного виробництва повного циклу критично важливої продукції, налагодження виробництва втрачених імпортих комплектувальних частин і задоволення відповідного попиту на ринку; удосконалення процедур проведення розслідувань у сфері торговельного захисту (антидемпінгових, антисубсидійних та спеціальних/захисних розслідувань); розвиток промислового інжинірингу та виробництва складної індустріальної техніки; зниження регуляторного навантаження; розбудова якісної інфраструктури, залучення внутрішніх та іноземних інвестицій у модернізацію і розвиток об'єктів критичної (енергетичної, інформаційної, енергетичної) інфраструктури; залучення внутрішніх та іноземних інвестицій у розвиток високо- та середньовисокотехнологічних підприємств, розширене відтворення основних засобів, у тому числі в результаті проведення прозорої приватизації; спрощення доступу національним виробникам до природних ресурсів (сировинних матеріалів) і поглиблення їх переробки із залученням сучасних технологій; запровадження регулярного моніторингу стану конкурентного середовища на товарних ринках в Україні з використанням Індексу моніторингу конкурентного середовища; забезпечення посилення інституційної спроможності і незалежності Антимонопольного комітету України; підвищення прозорості діяльності державних підприємств або тих, де частка держави становить понад 25 відсотків, або держава є мажоритарним власником, а також суб'єктів природних монополій, що становлять суспільний інтерес; формування та актуалізація показників паливно-енергетичного балансу на середньострокову перспективу; підвищення рівня ресурсоефективності економіки, зниження енерго- та ресурсоефективності шляхом впровадження національних стандартів, гармонізованих з європейськими енергетичними та екологічними стандартами; удосконалення законодавства з питань управління відходами, спрямованого на запровадження в Україні нової ієрархії управління відходами та розширення відповідальності виробника, впровадження технологій перероблення побутових та промислових відходів; впровадження принципів циркулярного екологічного безпечного виробництва.

21.3. Завдання у сфері зовнішньоекономічної безпеки: проведення економічних реформ, сприяння економічному співробітництву з державами — членами НАТО для набуття членства в Організації Північноатлантичного договору шляхом продовження реалізації ключових демократичних та інституційних перетворень; законодавче стимулювання та створення нормативно-правового середовища для посилення здатності вітчизняних підприємств конкурувати на світових ринках, особливо в умовах зростаючого протекціонізму як відповіді на виклики пандемії; ідентифікація та протидія інструментам впливу на економічну безпеку України, що використовуються Російською Федерацією з метою її послаблення; здійснення заходів щодо протидії спробам реалізації на міжнародних ринках товарів та послуг з тимчасово окупованих територій України; вдосконалення санкційної політики для збільшення ефективності впливу на об'єкт застосування санкцій і мінімізації шкоди для своїх національних інтересів; забезпечення моніторингу ефективності реалізації застосованих спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій); забезпечення швидкої реакції на порушення іноземними державами розслідувань у сфері торговельного захисту щодо українського експорту; створення системи протидії імідажним втратам та кампаніям з дискредитації України на світових ринках; створення цілісної мережі інституцій з підтримки зовнішньої торгівлі на базі приватного акціонерного товариства «Експортно-кредитне агентство», інформаційного центру, афілійованих інституцій з підтримки торгівлі та функціонування єдиного експортного вебпорталу; забезпечення належного рівня представлення інтересів держави в міжнародних організаціях, зокрема СОТ, активна участь у багатосторонніх переговорах та роботі органів СОТ; розширення міжнародних торговельно-економічних зв'язків та проведення активної політики з укладання угод про вільну торгівлю на вигідних для України умовах, перегляд і розширення сфери дії чинних торговельних угод; поглиблення економічної інтеграції з ЄС шляхом посилення торговельно-економічних можливостей Угоди про асоціацію між Україною та ЄС; забезпечення захисту прав та інтересів України в торговельно-економічній сфері під час вирішення спорів у рамках СОТ та міжнародних договорів України; підтримка та розвиток зовнішньоекономічних зв'язків та двостороннього рівня із стратегічними партнерами: державами «Великої сімки» та «Великої двадцятки» (за винятком Російської Федерації), пріоритетними країнами Азії, Африки та Латинської Америки; проведення зовнішньої політики, спрямованої на зменшення кількості товарів, на які поширюватиметься дія нових вуглецевих податків, а також мінімізацію навантаження ставок вуглецевих податків на ці товари; інтенсифікація процесів адаптації українських технічних регламентів до законодавства ЄС, завершення наближення національного законодавства про санітарні та фітосанітарні заходи до законодавства ЄС і забезпечення його впровадження.

21.4. Завдання у сфері інвестиційно-інноваційної безпеки: розвиток інституційної системи супроводження інвесторів, у тому числі інформаційно-консультаційного забезпечення інвестування, здійснення її належного ресурсного забезпечення; впровадження системи оцінки впливу іноземних інвестицій на національну безпеку, запобігання концентрації іноземного капіталу у сферах, що мають стратегічне значення для національної безпеки України; розроблення механізму і реалізації державного супроводження впровадження розроблених в Україні новітніх технологій у галузях, що мають стратегічне значення для національної безпеки держави та її критичної інфраструктури; створення умов для малих та середніх підприємств для інвестування в науково-дослідну діяльність шляхом реалізації заходів з розвитку співпраці науково-дослідного та реального секторів; забезпечення комплексної перевірки походження іноземних інвестицій у стратегічні об'єкти державного значення та інші об'єкти критичної інфраструктури; забезпечення належного рівня захисту прав інтелектуальної власності; активізація заходів зі своєчасного виявлення та припинення протиправних спрямувань до вітчизняних технологічних розробок та інновацій з боку іноземних суб'єктів та недопущення їх несанкціонованого витоку за кордон; удосконалення правового захисту прав власності; запровадження економічних стимулів та механізму підтримки вітчизняних підприємств у разі впровадження ними новітніх технологій; створення сприятливих умов для генерування і комерціалізації завершених наукових розробок та для виробництва інноваційної продукції, надання інноваційних послуг та впровадження інноваційних технологій; запровадження дієвих економічних механізмів стимулювання суб'єктів інноваційної діяльності до впровадження новітніх технологій, виробництва (надання) нових або вдосконалених конкурентоспроможних видів продукції (послуг) на різних етапах цієї діяльності; впровадження моделі «відкритих інновацій»; забезпечення інклюзивності та реалізації нової системи оцінювання суб'єктів науково-технічної та освітньої діяльності на основі визначення рівня якості нових наукових і технічних знань, науково-технічної інформації, освітніх послуг, а також значного підвищення суспільного статусу науки й освіти в Україні; забезпечення міжнародної співпраці у сфері інноваційної та науково-технічної діяльності, сприяння участі вчених, науковців, малих та середніх підприємств у Рамковій програмі Європейського Союзу з досліджень та інновацій «Горизонт Європа» та інтеграція України до європейського дослідницького та інноваційного простору; впровадження інструментів державної регіональної політики, спрямованих на підвищення інвестиційної привабливості регіонів.

21.5. Завдання у сфері макроекономічної безпеки: здійснення структурних змін в економіці та промисловості шляхом стимулювання розвитку циркулярної економіки та діджиталізації; створення нових робочих місць з максимальним рівнем інтелектуальної залученості; продовження політики інфляційного таргетування з урахуванням потреби забезпечення економічного розвитку країни; підвищення ефективності співпраці між Національним банком України та Кабінетом Міністрів України щодо забезпечення макроекономічної стабільності та економічного розвитку; забезпечення збереження плаваючого режиму курсу національної валюти; створення умов для підвищення стандартів гідної праці як основи для легалізації трудових відносин та заробітної плати шляхом подолання суперечності між високим рівнем розвитку людського капіталу й недостатнім рівнем розвитку соціального капіталу (недовіра, домінанта матеріальних цінностей); забезпечення охоплення населення медичними послугами в необхідному обсязі, зокрема, домогосподарств, загальний дохід яких нижче прожиткового мінімуму на одну особу, підвищення загальної доступності медичних послуг і продуктів; проведення заходів, спрямованих на повернення і реінтеграцію трудових мігрантів.

Розділ 4. Механізми реалізації завдань у сфері забезпечення економічної безпеки

22. Реалізація завдань за безпековим напрямом забезпечуватиметься шляхом: визначення та дотримання критичних меж і цільових орієнтирів за індикаторами основних складових економічної безпеки, наведеними в додатку; проведення постійного моніторингу економічної стійкості шляхом відслідковування рівня критичних меж за індикаторами, включеними до таблиці індикаторів економічної безпеки, візуалізації відповідних даних у вигляді інфографіки, розміщення та підтримання її в актуальному стані на урядовому порталі; недопущення прийняття рішень, які призводитимуть до виходу індикаторів економічної безпеки за критичні межі; розроблення та реалізації Кабінетом Міністрів України, Національним банком України, Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольним комітетом України (у межах компетенції) із залученням у разі потреби інших державних органів деталізованих планів заходів щодо активізації розвитку сфери, за якою в результаті постійного моніторингу економічної стійкості виявлений фактичний вихід або перебування окремих критеріїв за межами критичних значень, або прийняття окремих рішень стосовно коригування завдань у відповідній сфері.

23. Реалізація Стратегії за напрямом розвитку забезпечуватиметься шляхом: врахування щорічних звітів про виконання цієї Стратегії під час розроблення проектів Бюджетної декларації та закону про Державний бюджет України на відповідний бюджетний період, планів дій Кабінету Міністрів України; розроблення Кабінетом Міністрів України, Національним банком України, Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольним комітетом України (у межах компетенції) і включення до відповідних стратегічних документів та проектів стратегічних документів заходів з виконання визначених Стратегією завдань.

24. За результатами виконання заходів за визначеними напрямками Кабінет Міністрів України за участю відповідних виконавців щороку готує, схвалює і направляє до Ради національної безпеки і оборони України звіт про виконання Стратегії (не пізніше 1 травня року, що настає за звітним, починаючи з 2022 року), який містить: інформацію про результати виконання заходів за визначеними напрямками і завданнями державної політики; результати щорічної оцінки стану економічної безпеки, яка проводиться на основі відповідної науково обґрунтованої методики з урахуванням даних постійного моніторингу економічної стійкості та прогресу у досягненні цільових орієнтирів за індикаторами основних складових економічної безпеки; рекомендації щодо здійснення необхідних завдань і заходів у сфері забезпечення економічної безпеки у відповідь на існуючі та виявлені нові виклики і загрози (у разі потреби).

Розділ 5. Очікувані результати реалізації Стратегії

25. Очікуваним результатом виконання Стратегії є забезпечення економічної безпеки держави як умови забезпечення національних економічних інтересів.

26. У контексті забезпечення національних економічних інтересів України реалізація Стратегії зорієнтована на: 1) створення стійкої, конкурентоспроможної, соціально відповідальної ринкової економіки та умов для випереджаючого розвитку науково-технічного потенціалу країни, сталого нарощування національного багатства та факторів виробництва; 2) досягнення Цілей сталого розвитку України на період до 2030 року, затверджених Указом Президента України від 30 вересня 2019 року № 722, рівня життя населення та соціально-політичної стабільності, притаманних економічно розвиненим країнам; 3) зайняття Україною у світовому розподілі праці та міжнародних економічних відносинах місця, яке відповідає її природним, трудовим та інтелектуальним ресурсам, економічному та геополітичному потенціалу; 4) забезпечення гарантованого захисту національної економіки в умовах виникнення або посилення внутрішніх та зовнішніх загроз.

27. Операційними результатами виконання Стратегії є: запровадження прозорої системи постійного моніторингу економічної стійкості на основі індикаторів економічної безпеки, наведених у додатку до Стратегії; запровадження на основі нової науково обґрунтованої методики щорічної оцінки стану економічної безпеки та використання її результатів для формування основних напрямів і заходів економічної політики, що враховуватимуться у процесі стратегічного і бюджетного планування; підвищення ефективності реалізації заходів у сфері забезпечення економічної безпеки і політичної відповідальності за їх результати.

28. З метою оцінки результативності заходів у сфері забезпечення економічної безпеки визначені цільові орієнтири, наведені в додатку до Стратегії.

Розділ 6. Організаційне, наукове та фінансове забезпечення реалізації Стратегії

29. Реалізація Стратегії забезпечується Кабінетом Міністрів України, Національним банком України, Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольним комітетом України у межах повноважень, визначених Конституцією і законами України, за участю інших державних органів відповідно до їх компетенції.

30. Наукове супроводження реалізації Стратегії здійснюють Національний інститут стратегічних досліджень, Національна академія наук України. З цією метою Національний інститут стратегічних досліджень, Національна академія наук України: щороку здійснюють науково-аналітичні та прогнози дослідження викликів та загроз економічній безпеці України; забезпечують розроблення і направляють для використання до Кабінету Міністрів України наукові рекомендації щодо постійного моніторингу економічної стійкості, проект методики щорічної оцінки стану економічної безпеки; розробляють науково обґрунтовані пропозиції щодо внесення змін до Стратегії та методики щорічної оцінки стану економічної безпеки за результатами її апробації (у разі потреби).

31. Координацію і контроль за виконанням Стратегії здійснюють Рада національної безпеки і оборони України та Кабінет Міністрів України у межах повноважень, визначених Конституцією і законами України.

32. Фінансове забезпечення реалізації Стратегії здійснюється за рахунок коштів Державного бюджету України та місцевих бюджетів, а також інших джерел, не заборонених законодавством.

Керівник Офісу Президента України А. ЄРМАК

Додаток до Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року, затвердженої Указом Президента України від 11 серпня 2021 року № 347/2021

ІНДИКАТОРИ економічної безпеки

Найменування індикатора	Значення індикаторів за роками									Критичні межі	Значення цільового орієнтира	
	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018			2019
Фінансова безпека												
Відношення дефіциту державного бюджету до валового внутрішнього продукту ¹ , відсотків	5,7	1,7	3,7	4,2	4,9	2,3	2,9	1,6	1,7	2	3 ²	2 – 3
Відношення обсягу державного боргу до валового внутрішнього продукту, відсотків	30	27,5	28,4	32,8	59,7	67,1	69,2	61,5	52,2	44,3	60	50
Обсяг валового зовнішнього боргу, відсотків валового внутрішнього продукту	86,3	77,4	76,6	77,5	93,9	129,3	120,5	102,9	87,6	79,2	70	40
Валові міжнародні резерви України, місяців імпорту	4,4	3,8	3	3,5	1,8	3	3	3,2	3,3	4,9	3	5
Частка довгострокових кредитів у загальному обсязі наданих кредитів, відсотків	28,9	25,3	21,6	19,1	16,6	15,2	23,8	25,8	22,5	20,04	25	60
Частка непрацюючих кредитів, відсотків								54,5	52,85	48,36	60	10
Виробнича безпека												
Ступінь зносу основних засобів у промисловості, відсотків ³	63	56,8	57,3	56,9	60,3	76,9	69,4	59,1	66,4	59,1	80	30 – 40
Ступінь зносу основних засобів у будівництві, відсотків ³	50,1	58,8	55,1	51,9	54,4	53	36	45,7	44,5	51,4	80	30 – 40
Ступінь зносу основних засобів у транспорті, складському господарстві, поштової та кур'єрській діяльності, відсотків ³	94,4	95,6	96	96,7	97,9	51,7	50,6	47,6	62,9	54,1	80	30 – 40
Частка високотехнологічної продукції у загальному обсязі реалізованої промислової продукції, відсотків	2,28	2,26	2,8	2,83	3,19	3,15	2,9	3,06	2,94	2,91	2	7 – 12
Енергоємність валового внутрішнього продукту (витрати первинної енергії на одиницю валового внутрішнього продукту), кілограм нафтового еквівалента на міжнародний долар за паритетом купівельної спроможності 2017 року ⁴	0,245	0,222	0,214	0,203	0,198	0,187	0,192	0,177	0,179	0,165 ⁵	0,17	0,085
Матеріалоемність валового внутрішнього продукту, відсотків до рівня 2015 року						100	100	98,2	97,2		більше 95	80
Частка доданої вартості за витратами виробництва підприємств, які належать до високотехнологічного сектору переробної промисловості (зокрема з виробництва фармацевтичних препаратів і препаратів; комп'ютерів, електронної та оптичної продукції; повітряних і космічних літальних апаратів, супутнього устаткування відповідно до класифікації видів економічної діяльності), у загальній доданій вартості за витратами виробництва, відсотків ³	x ⁶	x ⁶	2,1	2,2	1,8	1,9	1,9	1,7	1,4	1,2	2	7
Частка доданої вартості за витратами виробництва підприємств, які належать до середньовисокотехнологічного сектору переробної	x ⁶	x ⁶	5,5	5,4	4,3	4,7	3,3	3,4	3,8	3,8	4	9,6

ДОКУМЕНТИ

промисловості (зокрема виробництва хімічної продукції; електричного устаткування; машин та устаткування; автотранспортних засобів, причепів і напівпричепів; інших транспортних засобів відповідно до класифікації видів економічної діяльності), у загальній доданій вартості за витратами виробництва, відсотків ³	19,4	20,3	21,4	21,3	21,9	21,2	21,1	21,5	21,6	21,5	18	28
Частка працівників, зайнятих на підприємствах, які належать до високо- та середньо-високотехнологічних секторів переробної промисловості (зокрема з виробництва фармацевтичних продуктів і препаратів; хімічної продукції; машинобудування; комп'ютерів, електронної та оптичної продукції; повітряних і космічних літальних апаратів, супутнього устаткування відповідно до класифікації видів економічної діяльності), у загальній кількості зайнятих працівників у промисловості, відсотків ³												
Відходоємність валового внутрішнього продукту, відсотків до рівня 2015 року						100	92,5	111,6	104		більше 95	80
Місце України у рейтингу легкості ведення бізнесу DoingBusiness	149	152	137	112	87	81	80	76	71	64	x	25
Зовнішньоекономічна безпека												
Питома вага провідної країни – партнера у загальному обсязі експорту товарів, відсотків ⁷	26,1	29	25,6	23,7	18,2	12,7	9,9	9,1	7,7	7,2	25	5
Питома вага провідної країни – партнера у загальному обсязі імпорту товарів, відсотків ⁷	36,7	35,8	32,9	30,5	23,3	20	13,1	14,5	14,1	15,1	25	5
Питома вага провідного товару (товарної групи) у загальному обсязі експорту товарів, відсотків ⁸	28,8	27,3	22,6	23	23,9	21,2	19,9	20	21	19,2	10	5
Частка експорту товарів з використанням у виробництві технологій високого і середньовисокого рівня у загальному обсязі експорту товарів, відсотків ⁷	25,3	26,1	27,5	24,4	20,4	19,2	17,3	16,8	17	16,3	15	28
Інвестиційно-інноваційна безпека												
Чистий приріст прямих іноземних інвестицій, відсотків валового внутрішнього продукту	4,1	4,1	3,9	2,1	0,22	0,4	4,1	3,3	3,4	3,4	4	6
Валове нагромадження основного капіталу, відсотків валового внутрішнього продукту ⁹	17	17,6	19	16,9	14,2	13,5	15,5	15,8	17,7	17,6	18	25
Частка кількості промислових підприємств, що впроваджували інновації (продукцію та/або технологічні процеси), у загальній кількості промислових підприємств, відсотків ³	11,5	12,8	13,6	12,9	12,1	15,2	16,6	14,3	15,6	13,8	10	25
Частка обсягу реалізованої інноваційної промислової продукції (товарів, послуг) у загальному обсязі реалізованої продукції (товарів, послуг) промислових підприємств, відсотків ³	3,8	3,8	3,3	3,3	2,5	1,4	x ¹⁰	0,7	0,8	1,3	7	20
Частка витрат на виконання наукових досліджень і розробок за рахунок державного бюджету, відсотків валового внутрішнього продукту ³	0,34	0,3	0,34	0,32	0,25	0,21	0,16	0,16	0,17	0,17	0,5	1,7
Частка витрат на виконання наукових досліджень і розробок у валовому внутрішньому продукті, відсотків ³	0,75	0,65	0,67	0,7	0,6	0,55	0,48	0,45	0,47	0,43	0,9	3
Місце України у рейтингу за Глобальним інноваційним індексом	61	60	63	71	63	64	56	50	43	47	x	43
Макроекономічна безпека												
Перевищення індексом реальної середньомісячної заробітної плати індексу продуктивності праці в Україні, відсоткових пунктів	6,5	3,6	14,4	8,5	-6,4	-19,4	5,5	15,9	10,4	7,9	12	-0,5–0,5
Індекс фізичного обсягу валового внутрішнього продукту, відсотків	104,1	105,5	100,2	100	93,4	90,2	102,4	102,5	103,4	103,2	100	106
Валовий внутрішній продукт у розрахунку на одного зайнятого, відсотків ⁹	103,7	105,2	100,1	99,7	99,9	99,2	103,5	103,2	102,1	101,3	100	103,6
Індекс споживчих цін на товари та послуги (до грудня попереднього року), відсотків ⁹	9,1	4,6	-0,2	0,5	24,9	43,3	12,4	13,7	9,8	4,1	12	5
Рівень безробіття населення віком 15–70 років (за методологією	8,1	7,9	7,5	7,2	9,3	9,1	9,3	9,5	8,8	8,2	9	5

Міжнародної організації праці), відсотків ¹¹	19,1	12,4	12,8	9,6	2,7	2,3	0,8	1,5	1,3	-4,1	3	12–14
Схильність населення до заощадження, відсотків												
Рівень тійової економіки, відсотків валового внутрішнього продукту	36	32	30	30	36	35	33	32	29	28	25	13

¹ Для співвідношення даних під час розрахунку питомої ваги дефіциту державного бюджету до валового внутрішнього продукту за 2010 — 2014 роки використовується номінальний валовий внутрішній продукт з урахуванням тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя. Офіційна бюджетна звітність до 2014 року включно враховує показники доходів, витраток та фінансування Автономної Республіки Крим та м. Севастополя.

² Критичні межі відношення дефіциту державного бюджету до валового внутрішнього продукту, як винятку, не застосовуються у 2021 і 2022 роках у зв'язку з необхідністю забезпечення фінансовими ресурсами комплексу невідкладних заходів, спрямованих на запобігання негативним наслідкам, пов'язаним із виникненням і поширенням гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2.

³ Джерело: Держстат. Дані за 2014 — 2019 роки наведено без урахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим, м. Севастополя та тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях.

⁴ Валовий внутрішній продукт за паритетом купівельної спроможності публікується за даними Світового банку, яким, починаючи з 2019 року, запроваджено публікацію даних за цінами паритету купівельної спроможності у міжнародних доларах 2017 року та здійснено перегляд відповідних даних за попередні роки.

⁵ Дані оперативні.

⁶ Дані за 2010 і 2011 роки не розраховувалися.

⁷ Розраховано Мінекономіки на підставі даних про географічну структуру зовнішньої торгівлі України товарами, оприлюднених на вебсайті Держстату.

⁸ Розраховано Мінекономіки на підставі даних про товарну структуру зовнішньої торгівлі України, оприлюднених на вебсайті Держстату.

⁹ Джерело: Держстат.

¹⁰ Дані за 2016 рік не розраховувалися.

¹¹ Дані наведено за результатами обстеження робочої сили (до 2019 року — вибіркове обстеження населення (домогосподарств) з питань економічної активності) за 2010 — 2014 роки без урахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, з 20 15 року — також без тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про Стратегію комунікації з питань євроатлантичної інтеграції України на період до 2025 року

З метою досягнення стратегічного курсу України на набуття повноправного членства в Організації Північноатлантичного договору та забезпечення його підтримки громадянами України **ПОСТАНОВЛЯЮ:**

- Затвердити Стратегію комунікації з питань євроатлантичної інтеграції України на період до 2025 року (додається).
- Кабінету Міністрів України розробити та затвердити у тримісячний строк план заходів щодо реалізації Стратегії, затвердженої цим Указом.
- Цей Указ набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
11 серпня 2021 року
№348/2021

ЗАТВЕРДЖЕНО
Указом Президента України
від 11 серпня 2021 року № 348/2021

СТРАТЕГІЯ комунікації з питань євроатлантичної інтеграції України на період до 2025 року

I. Загальні положення

Стратегічний курс України на набуття повноправного членства в Організації Північноатлантичного договору (НАТО) закріплено Конституцією України. Стратегією національної безпеки України, затвердженою Указом Президента України від 14 вересня 2020 року № 392, євроатлантична інтеграція визначена одним з пріоритетів національних інтересів держави та забезпечення національної безпеки.

Метою членства України в Організації Північноатлантичного договору є отримання гарантій безпеки держави, її суверенітету та територіальної цілісності в межах існуючого кордону, забезпечення умов для утвердження демократичних цінностей та принципу верховенства права, гарантування безпеки, прав і свобод громадян України, економічного розвитку України та зростання добробуту її населення.

Реалізація стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції передбачає здійснення комплексних глибинних перетворень, спрямованих на зміцнення безпеки та добробуту Українського народу, а також — досягнення Україною критеріїв членства в Організації Північноатлантичного договору. Відповідні реформи з урахуванням кращих практик держав — членів НАТО здійснюються в рамках річних національних програм під егідою Комісії Україна — НАТО (далі — річні національні програми) за такими напрямками: політичні, економічні, оборонні, військові, ресурсні, безпекові та правові.

Водночас в Україні так і не було завершено формування цілісної системи нормативно-правових актів, які б визначали системну інформаційну взаємодію (комунікацію) з питань євроатлантичної інтеграції та шляхи її реалізації.

У результаті інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції бракує системності, цілеспрямованості (орієнтованості на результат та на інформаційні потреби цільових аудиторій), послідовності, комплексності, всебічності, цілісності, змістовності, глибини, диференційованості. Результатом є недостатній рівень обізнаності, розуміння та підтримки громадянами України діяльності органів державної влади із зазначених питань.

Стратегія комунікації з питань євроатлантичної інтеграції України на період до 2025 року (далі — Стратегія) спрямована на налагодження системної інформаційної взаємодії (комунікації) під час реалізації стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції та підвищення рівня поінформованості українського суспільства щодо відповідних реформ.

Стратегія спрямована на розв'язання таких проблем, як:

- відсутність у значній частині громадян України, посадових осіб державних органів, установ та організацій всебічного та глибокого розуміння змісту та практичної цінності стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції України, необхідності та важливості впровадження відповідних реформ, їх зв'язку з інтеграційними процесами;
- поширеність серед представників державного і громадського сектору відчуття недостатньої залученості до інтеграційних процесів;
- відсутність системи та недосконалість механізму інформаційної взаємодії (комунікації) держави і суспільства з питань євроатлантичної інтеграції;
- недостатнє розуміння у значній частині посадових осіб державних органів, установ та організацій важливості системної інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції;
- недостатність системи формування та реалізації державної інформаційної політики, зокрема з питань євроатлантичної інтеграції; відсутність або спорадичність системної інформаційної взаємодії (комунікації) центральних органів виконавчої влади з цих питань;
- недостатня спроможність державних інституцій забезпечити інформаційну взаємодію (комунікацію) з питань євроатлантичної інтеграції з представниками міжнародної спільноти.

Для розв'язання зазначених проблем необхідним є:

- створення системи інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції між державними органами, установами та організаціями і громадянами України, зокрема щодо реформ у рамках річних національних програм, спрямованих на досягнення критеріїв, необхідних для набуття Україною членства в Організації Північноатлантичного договору, у тому числі наближення до відповідних стандартів державного управління у державах — членах НАТО;
- поширення інформаційної складової під час розроблення та реалізації річних національних програм;
- розширення узагальненої інформації про стан реалізації реформ та виконання заходів з євроатлантичної інтеграції на єдиному вебпорталі, доступному (за змістом і формою) для різних груп суспільства;
- залучення до процесів планування, моніторингу та оцінювання виконання річних національних програм незалежних експертів — представників галузевих дослідницьких центрів, громадських об'єднань та міжнародних партнерів, які у подальшому просуватимуть ідеї річних національних програм та євроатлантичної інтеграції відповідним цільовим аудиторіям.

II. Мета та цілі Стратегії

Метою Стратегії є підвищення рівня поінформованості та розуміння українським суспільством, міжнародною спільнотою змісту і практичної цінності змін в Україні, пов'язаних з реалізацією стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції, створення у зв'язку з цим системної інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції.

Для досягнення зазначеної мети необхідним є:

- забезпечення просування ідеї євроатлантичної інтеграції, передусім шляхом успішного виконання річних національних програм, які визначають реформи, що необхідно впровадити в Україні з метою досягнення критеріїв членства в НАТО;
- сприяння усвідомленню українським суспільством, міжнародною спільнотою важливості ролі системної інформаційної взаємодії (комунікації) у підвищенні ефективності діяльності з розроблення та реалізації державних політик у різних сферах;
- надання сприяння у формуванні більш точного розуміння українським суспільством, міжнародною спільнотою цілей удосконалення системної інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції;
- формування засад інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції під час підготовки проектів річних національних програм як важливого та системного інструмента реформ;
- поширення співпраці між органами державної влади під час розроблення та виконання річних національних програм шляхом вдосконалення системної інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції;
- забезпечення надання зручного та інклюзивного доступу до об'єктивної, повної та своєчасної інформації про діяльність органів державної влади з питань євроатлантичної інтеграції;
- сприяння у формуванні позиції громадян України щодо євроатлантичної інтеграції та ефективності дій держави із зазначених питань;
- гармонізація процесів формування та реалізації галузевих державних політик та річних національних програм.

Цілі Стратегії

Ціль 1. Посадові особи державних органів, установ та організацій системно здійснюють інформаційну взаємодію (комунікацію) щодо реформ, спрямованих на реалізацію стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції та практичної цінності для суспільства їх результатів

Для досягнення зазначеної цілі необхідним є:

- 1.1. Забезпечення повного і всебічного розуміння стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції посадовими особами державних органів, установ та організацій, їх обізнаності щодо мети, змісту та перебігу реформ у рамках євроатлантичної інтеграції України, усвідомлення необхідності і важливості таких реформ.
- 1.2. Досягнення державними органами, установами та організаціями, залученими до виконання заходів з реалізації стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції, спроможностей системно та узгоджено здійснювати інформаційну взаємодію (комунікацію) з питань євроатлантичної інтеграції з різними цільовими аудиторіями.
- 1.3. Здійснення посадовими особами державних органів, установ та організацій систематичної та системної інформаційної взаємодії (комунікації) щодо мети, змісту, результатів, практичної цінності реформ і заходів у рамках реалізації стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції.

Ціль 2. Посадові особи місцевого самоврядування розуміють зміни, що відбуваються в державі у зв'язку із реалізацією стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції, та здійснюють інформаційну взаємодію (комунікацію) з територіальними громадами з метою забезпечення їх поінформованості щодо практичної цінності таких змін

Для досягнення зазначеної цілі необхідним є:

ДОКУМЕНТИ

2.1. Підвищення рівня обізнаності посадових осіб місцевого самоврядування щодо мети, змісту, результатів, практичної цінності реформ у рамках реалізації стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції та їх спроможності здійснювати інформаційну взаємодію (комунікацію) із зазначеними питань з територіальними громадами.

2.2. Налагодження системної, своєчасної і всебічної інформаційної взаємодії (комунікації) центральних органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування щодо змісту стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції, відповідних реформ та заходів з цих питань.

Ціль 3. Засоби масової інформації забезпечують висвітлення актуальної інформації про реалізацію стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції

Для досягнення зазначеної цілі необхідним є:

3.1. Забезпечення поінформованості представників засобів масової інформації зі змістом стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції та відповідними реформами, насамперед у рамках річних національних програм.

3.2. Сприяння державними органами, установами та організаціями висвітленню засобами масової інформації актуальної, повної, об'єктивної інформації у сучасних форматах про хід реалізації стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції, відповідних реформ та заходів з цих питань.

Ціль 4. Українське суспільство розуміє цінність стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції та підтримує пов'язані з ним зміни

Для досягнення зазначеної цілі необхідним є:

4.1. Підвищення рівня розуміння українським суспільством стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції та основних реформ з цих питань.

4.2. Формування позитивного сприйняття українським суспільством стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в Організації Північноатлантичного договору.

4.3. Активізація участі українського суспільства у розробленні та впровадженні реформ і заходів з питань євроатлантичної інтеграції України.

Ціль 5. Міжнародна спільнота розуміє і підтримує стратегічний курс євроатлантичної інтеграції України та відповідні реформи з цих питань

Для досягнення зазначеної цілі необхідним є:

5.1. Посилення взаємодії з державами — членами та державами — партнерами Організації Північноатлантичного договору щодо публічної та практичної підтримки політичними лідерами таких держав євроатлантичної інтеграції України.

5.2. Підвищення рівня обізнаності громадян держав — членів і держав — партнерів Організації Північноатлантичного договору щодо стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції України, відповідних реформ та заходів з цих питань.

III. Шляхи та механізми реалізації Стратегії

Для забезпечення реалізації Стратегії Кабінет Міністрів України розробляє та затверджує план заходів, на основі якого центральні органи виконавчої влади, інші державні органи, установи та організації, залучені до виконання річних національних програм, щороку розробляють та реалізують плани заходів з відповідних питань.

Удосконалення інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції здійснюється на стратегічному, програмному та операційному рівнях.

На стратегічному рівні визначаються та деталізуються основні цільові аудиторії, ключова ідея та запропонований формат комунікації, поширювана інформація, канали комунікації (інформаційної взаємодії), інструменти зворотного зв'язку, основні етапи реалізації комунікаційної стратегії; підходи до моніторингу виконання та оцінювання впливу Стратегії (періодичність, методи збору інформації, якісні та кількісні показники вимірювання результативності).

На програмному рівні визначаються організаційний та координаційний механізми комунікаційного супроводу на рівні підрозділів Секретаріату Кабінету Міністрів України, центральних органів виконавчої влади, державних установ та організацій, які відповідають за комунікацію, а також завдання виконавцям Стратегії у розрізі напрямів євроатлантичної інтеграції, та, у разі потреби, обсяги фінансового забезпечення.

На операційному рівні планується та реалізується комунікаційна діяльність з підтримки визначених заходів євроатлантичної інтеграції за комунікаційними планами (із зазначенням необхідних фінансових витрат для виготовлення і поширення інформаційних продуктів); здійснюється постійний збір даних для моніторингу показників та періодичного оцінювання впливу Стратегії.

Ключовим чинником ефективної реалізації Стратегії є налагодження цілісної системної інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції з цільовими аудиторіями, якими для цілей Стратегії є:

посадові особи державних органів, установ та організацій;
посадові особи місцевого самоврядування;
представники засобів масової інформації, популярні блогери, активні користувачі Інтернету, українське суспільство;
представники міжнародної спільноти.
Основою заходів з реалізації Стратегії має бути поширення інформації про усі аспекти євроатлантичної інтеграції, зокрема: налагодження системи поширення інформації стосовно різних аспектів взаємодії України та Організації Північноатлантичного договору, передусім у рамках річних національних програм;
розроблення та поширення рекомендаційних, у тому числі інформаційних матеріалів та зразків комунікаційних планів для державних органів, установ та організацій, залучених до реалізації реформ, пов'язаних з євроатлантичною інтеграцією, для висвітлення ними своєї діяльності з цих питань;
включення тематики євроатлантичної інтеграції та річних національних програм у комунікаційні плани державних органів, установ та організацій, залучених до реалізації реформ, пов'язаних з євроатлантичною інтеграцією;
запровадження програми навчання ефективним методам інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції України для посадових осіб державних органів, установ та організацій, безпосередньо залучених до виконання заходів євроатлантичної інтеграції, зокрема, передбачених річними національними програмами;
визначення пріоритетних проектів євроатлантичної інтеграції, включення їх у комунікаційні плани відповідних державних органів, установ та організацій, інформування цільових аудиторій про хід реалізації таких проектів;
широке залучення державних органів, органів місцевого самоврядування, громадських об'єднань до імплементації положень Стратегії;

висвітлення позитивного досвіду держав — членів НАТО, зокрема щодо боротьби з корупцією, з метою його поширення в Україні; демонстрація позитивних змін, пов'язаних із впровадженням в Україні реформ та заходів з питань євроатлантичної інтеграції, передбачених, зокрема, річними національними програмами, популяризація позитивного досвіду реалізації реформ та окремих проектів з цих питань;

аналіз методів та інструментів, використаних під час інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції, з метою визначення, поширення найбільш ефективних методів та інструментів і відмови від витратних і неефективних;
створення та поширення серед внутрішньої аудиторії медіа-продукції, що демонструє гарантування безпечного та стабільного розвитку держави як кінцевої мети реформ та заходів з євроатлантичної інтеграції;

Реалізація Стратегії передбачає виконання заходів внутрішньої та зовнішньої комунікації.
Заходи внутрішньої комунікації здійснюються для внутрішньої цільової аудиторії (посадові особи державних органів, установ та організацій, представники міжнародної спільноти, зокрема урядів держав — членів Альянсу, які беруть участь у заходах євроатлантичної інтеграції України) та передбачають інформаційну взаємодію (комунікацію) з питань європейської інтеграції;

безпосередньо у державних органах, установах та організаціях, залучених до розроблення та реалізації відповідних реформ; між державними органами, установами та організаціями (по вертикалі та горизонталі, на регіональному та галузевому рівнях), залученими до розроблення та реалізації реформ у рамках євроатлантичної інтеграції;
з представниками міжнародної спільноти, зокрема представниками іноземних держав та міжнародних організацій, акредитованих в установленому порядку в Україні, щодо перебігу реалізації стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції, зокрема про результати виконання заходів річних національних програм.

Заходи зовнішньої комунікації здійснюються для зовнішньої цільової аудиторії (українське суспільство, органи місцевого самоврядування, засоби масової інформації, представники міжнародної спільноти) та передбачають інформаційну взаємодію (комунікацію) з питань євроатлантичної інтеграції;

з українським суспільством для просування (популяризації) реформ, що здійснюються в рамках реалізації стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції як процесу підвищення ефективності (удосконалення державних інституцій), і загального розвитку держави з метою набуття повноправного членства в Організації Північноатлантичного договору, а також з різними цільовими аудиторіями щодо спільних проектів України з НАТО для підвищення поінформованості про зміст діяльності Альянсу не як сучо військової, а передусім як політичної організації, яка підтримує розвиток України та її рух до кращих стандартів, підходів та принципів держав — членів НАТО у різних сферах, а не лише у військовій;

з представниками міжнародної спільноти щодо виконання Україною своїх міжнародних зобов'язань у сфері євроатлантичної інтеграції, реалізації реформ у визначених галузях, що підвищує рівень довіри та позитивного сприйняття урядами держав — членів НАТО України як держави, що активно впроваджує реформи, спрямовані на досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства в Організації Північноатлантичного договору.

IV. Основні етапи та строк реалізації Стратегії

Стратегія реалізовуватиметься у чотири етапи.

Перший етап — організаційне забезпечення реалізації Стратегії.

Основні завдання: формування робочої групи при Комісії з питань координації євроатлантичної інтеграції України, розроблення комунікаційних програм, створення системи інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції.

Очікувані результати: створено організаційні та матеріально-технічні умови для реалізації Стратегії.

Другий етап — широке інформування цільових аудиторій про мету, зміст, попередні та очікувані результати реалізації стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції.

Основні завдання: створення тематичного вебпорталу для розміщення інформації щодо реалізації реформ та виконання заходів з євроатлантичної інтеграції, розроблення пакета інформаційно-довідкових та інформаційно-просвітницьких матеріалів про стратегічний курс євроатлантичної інтеграції України та про реформи (брошури та буклети в електронному та друкованому форматі, відеоролики тощо), залучення представників засобів масової інформації для забезпечення ефективного інформування громадськості з питань євроатлантичної інтеграції та основних спікерів з відповідних питань.

Очікувані результати: налагоджено систему ефективної інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції з цільовими аудиторіями щодо мети, змісту та результатів реалізації відповідних реформ.

Третій етап — активна інформаційна взаємодія (комунікація) з питань євроатлантичної інтеграції щодо перебігу та досягнутих результатів реформ, заходів, комунікаційних програм з питань євроатлантичної інтеграції.

Основні завдання: забезпечення регулярного моніторингу стану реалізації реформ, заходів, комунікаційних програм з питань євроатлантичної інтеграції.

Очікувані результати: забезпечено ефективне функціонування інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції щодо процесу та результатів впровадження реформ і виконання заходів євроатлантичної інтеграції.

Четвертий етап — оцінювання зворотного зв'язку: моніторинг та оцінка реалізації Стратегії.

Основні завдання: здійснення моніторингу, оцінки та аналізу результатів реалізації Стратегії та розроблення рекомендацій на наступний період.

Очікувані результати: проведено оцінку результатів реалізації Стратегії та розроблено рекомендації щодо інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції на наступний період.

V. Моніторинг, контроль та оцінка виконання Стратегії

Контроль за виконанням Стратегії покладається на Кабінет Міністрів України.

Поточний контроль за реалізацією Стратегії здійснюється Віце-прем'єр-міністром з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України, у тому числі в рамках роботи Комісії з питань координації євроатлантичної інтеграції України.

Безпосередня реалізація Стратегії, методологічна та інформаційна підтримка її виконання здійснюється Міністерством культури та інформаційної політики України за участю інших державних органів, установ та організацій, залучених до виконання заходів із реалізації реформ з питань євроатлантичної інтеграції, у тому числі в рамках річних національних програм.

Виконання спільних із НАТО заходів з інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції здійснюється за участю Представництва НАТО в Україні, контактів Посольств НАТО в Україні.

Моніторинг виконання та оцінювання реалізації Стратегії здійснюють залучені державні органи, установи та організації разом із представниками інституцій громадянського суспільства.

VI. Фінансове забезпечення реалізації Стратегії

Реалізація Стратегії здійснюватиметься за рахунок і в межах бюджетних призначень, передбачених центральним органам виконавчої влади, іншим державним органам на відповідний рік, а також інших джерел, не заборонених законодавством.

VII. Очікувані результати реалізації Стратегії

Результатом реалізації Стратегії має стати наближення теми євроатлантичної інтеграції України до цільових аудиторій через інтенсивну інформаційну взаємодію (комунікацію) з питань євроатлантичної інтеграції щодо повсякденної діяльності державних органів, установ та організацій у напрямках, визначених у річних національних програмах. Акцент такої комунікації має бути перенесений з поширення інформації про НАТО та військове співробітництво України з цією Організацією на висвітлення внутрішньодержавних реформ і заходів євроатлантичної інтеграції, спрямованих на досягнення Україною критеріїв членства в Організації Північноатлантичного договору, яке сприятиме політичному, економічному, оборонному, військовому, ресурсному, безпековому та правовому розвитку держави, відчутному для Українського народу.

Основні комунікаційні зусилля державних органів, установ та організацій, залучених до реалізації стратегічного курсу євроатлантичної інтеграції, зокрема річних національних програм, мають спрямовуватися на подолання негативних стереотипів щодо співпраці України з НАТО та формування позитивних мотивацій цільових груп населення стосовно перспективи членства в Організації Північноатлантичного договору та довгострокової усвідомленої підтримки визначеного стратегічного курсу держави.

Реалізація Стратегії сприятиме підвищенню ефективності реформ у рамках річних національних програм та інших заходів євроатлантичної інтеграції завдяки більш свідомій позиції посадових осіб державних органів, установ та організацій, підвищить узгодженість системної інформаційної взаємодії (комунікації) з питань євроатлантичної інтеграції із засобами масової інформації та українським суспільством, сприятиме залученню посадових осіб місцевого самоврядування до цього процесу.

Керівник Офісу Президента України А.ЄРМАК

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про зміни у складі Національної ради реформ

1. На часткову зміну статті 1 Указу Президента України від 23 червня 2020 року № 245 «Про склад Національної ради реформ» (зі змінами, внесеними Указами від 30 червня 2020 року № 257 та від 29 січня 2021 року № 34):

1) увести до складу членів Національної ради реформ, які беруть участь в її роботі з усіх питань, ЛЮБЧЕНКА Олександр Миколайовича — Першого віце-прем'єр-міністра України — Міністра економіки України;

2) увести до складу членів Національної ради реформ, які запрошуються для розгляду окремих питань, таких осіб: АБРАМОВСЬКИЙ Роман Романович — Міністр захисту довкілля та природних ресурсів України

ГАЛУЩЕНКО Герман Валерійович — Міністр енергетики України

КУБРАКОВ Олександр Миколайович — Міністр інфраструктури України

ЛЯШКО Віктор Кирилович — Міністр охорони здоров'я України

УРУСЬКИЙ Олег Семенович — Віце-прем'єр-міністр України — Міністр з питань стратегічних галузей промисловості України;

3) затвердити у складі членів Національної ради реформ, які запрошуються для розгляду окремих питань, МОНАСТИРСЬКОГО Дениса Анатолійовича — Міністра внутрішніх справ України;

4) вивести зі складу Національної ради реформ А. Авакова, Ю. Вітренка, В. Крикля, І. Петрашка, М. Степанова.

2. Цей Указ набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
11 серпня 2021 року
№349/2021

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про робочу групу з питань інноваційного розвитку економіки

З метою створення комунікаційної платформи для обговорення та напрацювання пропозицій щодо прискорення інноваційного розвитку економіки:

1. Утворити робочу групу з питань інноваційного розвитку економіки (далі — робоча група) та затвердити її персональний склад (додається).

2. Дозволити керівникові робочої групи вносити в разі потреби зміни до її персонального складу і залучати в установленому порядку до роботи в ній представників органів виконавчої влади, наукових установ, громадських об'єднань, незалежних експертів.

3. Робочій групі внести пропозиції щодо: першочергових заходів для розвитку цифрової трансформації економіки, впровадження технологічних інновацій у виробничі процеси;

напрямів реалізації інноваційних проектів для активізації найбільш перспективних сфер економічної діяльності, впровадження новітніх підходів та стандартів здійснення діяльності у відповідних сферах;

створення умов для реалізації пріоритетних для держави інноваційних проектів та розвитку технологічних компаній.

4. Це Розпорядження набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
11 серпня 2021 року
№521/2021-рп

ЗАТВЕРДЖЕНО
Розпорядженням Президента України
від 11 серпня 2021 року № 521/2021-рп

СКЛАД

робочої групи з питань інноваційного розвитку економіки

ЄРМАК Андрій Борисович — Керівник Офісу Президента України, голова робочої групи
АМЕЛІН Анатолій Ігорович — співзасновник громадської організації «Український інститут майбутнього» (за згодою)
БОРНЯКОВ Олександр Сергійович — заступник Міністра цифрової трансформації України
ДІДЕНКО Юлія Олександрівна — народний депутат України, голова підкомітету з питань оподаткування доходів фізичних осіб, єдиного соціального внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та інших нарахувань на фонд оплати праці Комітету Верховної Ради України з питань фінансів, податкової та митної політики (за згодою)
ЗАРІВНА Дарія Олександрівна — радник Керівника Офісу Президента України, секретар робочої групи
КАРТАШОВ Павло Ігорович — директор Фонду розвитку інновацій (Український фонд стартапів) (за згодою)
МИЛОВАНОВ Тимофій Сергійович — радник Керівника Офісу Президента України, виконуючий обов'язки генерального директора державного підприємства «Національний фонд інвестицій України»
НОВІКОВА Ірина Юріївна — заступник Міністра економіки України
НОСОВ Олександр Григорович — член Наглядової ради Державного концерну «Укроборонпром» (за згодою)
ПІДЛАСА Роксолана Андріївна — народний депутат України, заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань економічного розвитку (за згодою)
СВИРИДЕНКО Юлія Анатоліївна — Заступник Керівника Офісу Президента України
СИБІГ Андрій Іванович — Заступник Керівника Офісу Президента України
ТІГПКО Вікторія Вікторівна — засновниця товариства з обмеженою відповідальністю «ТА Венчурс», член Наглядової ради Фонду розвитку інновацій (Український фонд стартапів) (за згодою)
ФЕДОРОВ Михайло Альбертович — Віце-прем'єр-міністр України — Міністр цифрової трансформації України.

Керівник Офісу Президента України А.ЄРМАК